



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas I. post Pascha.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

2. hebd.

I. *De apparitione facta discipulis ipso die
Resurrectionis. Luc. 24.
Ioan. 20.*

I. **C**UM discipuli in cœnaculo congregati metum Iudæorum, & spe videndi dulcem Magistrum suspensi, nocte ingruente, inter se, ut credibile est, conferrent ea, quæ à diuersis circa eius & Angelorum apparitiones audierant, quæque ante triduum ibi gesta fuerant, recolerent, seque inuicem in fide, & spe confirmarent, ecce repente Iesus mira luce circumfusus ingressus ianuis clausis, *Stetit in medio eorum, & dixit eis: Pax vobis. Ego sum, nolite timere.* En quam dulcis & suavis est Dominus, qui suos dilectos discipulos hucusque præsentia sua consolari distulit, tum ad tarditatem quorundam ad credendum paternè castigandum, tum ad desiderium omnium acuendum, gaudiumque & meritum augendum: nunc verò quam abundè id, quod distulerat compensat? En, quam sereno vultu, quam amabili corporis habitu stat velut bonus pastor in medio ouium suarum dissipatarum, ut eas colligat, atque ad cui-

le re-

le reducat; velut bonus Magister inter discipulos, vt eos erudiat; velut Sol iustitiæ inter stellas, vt eas illuminet; velut princeps inter suos milites, vt eos animet; velut Pater futuri sæculi inter suos filios, vt eos consoletur; velut caput corporis mystici Ecclesiæ inter membra sua, vt ea viuificet? quanto maiore erga eos tenerri-
mi amoris affectu, quàm olim Ioseph erga suos fratres, cum se ijs in Ægypto manifestaret? quanto maiore discipulorum stupore, solatio, gaudio, quam fratrum Iosephi cum ab ipso audirent: *Ego sum Ioseph frater vester, nolite pauere.* *Gen. 45.* Quoties similia amoris signa cœlestis sponsus exhibet dilectis suis, cum tentationibus obruti cum Diuo Antonio & Catharina Senensi se omninò ab eo desertos existimant, & quidem in corde eorum residens eos repente illuminando, animando, inflammando, consolando! Quanto eminentius id quod inchoat nunc in viâ, perficiet olim in Patria? Grati-
do, spes, amor.

II. Cum verò conturbati, & territi existimarent se spiritum videre, obtulit se non solum videndū, sed & palpandum, ostendens eis manus, pedes,
& la-

& latus. Quanta benignitas Saluatoris, qui corpus suum gloriosum dignatus est mirabiliter discipulis præbere palpabile, vt eos in fide confirmaret, & simul impassibile, vt ad præmium inuitaret! Ostendere ijs cicatrices vulnerum manuum, pedum & lateris, vt sanaret eorum vulnera infidelitatis, simulq; accenderet flammis charitatis! Et quidem quàm incenso eorum salutis & maioris perfectionis desiderio! quanta reuerentia discipuli tam suauiter inuitati sacra eius vulnera contingerint, quanta pietate exosculati fuerint, quàm se sacro illo conatu illuminari & inflammari senserint?

O quoties simili benignitate tibi dulcissimus Iesus manus, pedes & latus exhibet exosculanda, quando tibi eorum, quæ pro te passus est memoriam refricat, sicque te ad glorificandum se, redamandum, imitandumque exstimulat? Gratitude, amor, zelus multa ardua faciendi & patiendi pro Christo, crebra sacrorum vulnerum recordatio & veneratio.

III. Adhuc autem illis non credentibus & mirantibus præ gaudio, comedit coram eis de fauo mellis & pilce asso sibi oblato. O mira dignatio Domini.

mini Maieftatis, non dedignantis in
gratiam feruulorum demittere fe ad
id, quod ftatui fuo non conueniebat!
idque, vt eos in fide adhuc nutantes
confirmaret, nosque ad efcam diuino-
rum per fauum mellis & pifcem affum
designatam, ad diuinitatem fcilicet
fuam omnis dulcedinis fontem, & hu-
manitatem igni paffionis affam crebro
pieque in facra communione deguftan-
dam, fibique deuote in folenni Miffæ
facrificio offerendam inuitaret, atque
ad cœleftem illam cœnam nuptiarum
Agni, quam myftica illa præfiguratur,
fperandam, defiderandamque alliceret.
O quam beati, qui ad vtramque illam
cœnam nuptiarum Agni vocantur! at
quanto beatiore, qui alteram pie fre-
quentare in terris, altera beatè frui in
æternum merentur in cœlis! Amor,
gratitudo, zelus pie communicandi,
& Miffam celebrandi vel audiendi.

De eadem apparitione. Ioan. 20. II.

I. **C**VM pius Dominus difcipulos
fuos vacillantes in fide veræ re-
furrectionis fuæ confirmaffet, tam pa-
ternè eos alloquendo, fe fpectandum
& palpandum omnibus offerendo, co-
ram

tam

ram ipsis edendo, insuper dignatus est instar solis eorum mentes diuinæ lucis suæ radijs profundius penetrare, & perfectius illustrare, referendo eis mysteria redemptionis humanæ, aperiendo sensum Scripturarum, clarè demonstrando: Sic oportuisse Christum pati, & resurgere à mortuis tertia die, & predicari in nomine eius pœnitentiam, & remissionem peccatorum in omnes gentes. quanto id zelo & gaudio præstitit Dominus, præuidens in his pauculis discipulis tot myriades fidelium, qui tanto affectu forent hæc arcana mysteria credituri, suspecturi, veneraturi, fideque huius beneficio insignes gratiæ & gloriæ coronas promerituri? Quàm attoniti & exultabundi discipuli pependerint ab ore eius, obstupescerunt & suam hucusq; cæcitatem, & mysteriorum sibi reuelatorum profunditatem.

O quanto reuerentiæ, gratitudinis, amoris & deuotionis affectu à nobis forent excipiendæ diuinæ illustrationes impulsusque ad continuum maioris perfectionis studium toties nos excitantes, cum id vnicè dilectus animarum nostrarum sponsus deside-

ret?

ret? Gratitude, amor, zelus diuinis inspirationibus parendi.

II. Deinde, iterum eis pacem triplicem, cum Deo, secum ipsis, & proximis necessariam ad munus Apostolicum aggrediendum precatus, substituit eos sibi in opere missionis sue successores, dicens: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos*: quasi diceret, sicut misit me Pater, dans mihi omne iudicium, & potestatem, in mundum, ad docendam viam veritatis, & virtutis, exemplo, & verbo; non ad quietem, honores, & delicias; sed ad labores, ignominias, ærumnas, persecutionesque sustinendas, licet me infinite amaret: sic & ego, æqualis Patri, plurima vobis communicans charismata, mitto vos in mundum, measque vices vobis delego, ad prosequendum quod cœpit tam arduum opus conversionis hominum in laboribus & ærumnis, in persecutionibus & tribulationibus multis, licet vos intimè amem. Quanto proinde studio cuius vocato ad statum Apostolicum pax illa triplex erit procuranda? quantus zelus multa ardua faciendi & patiendæ pro conversione animarum cœcipiendus? Feuor proficiendi in animæ puri-

rira-

titate, fraterna charitate, familiaritate cum Deo, zelus animarum.

III. Demum insufflando dedit eis Spiritum sanctum, & potestatem dimittendi peccata (*insufflauit & dixit: Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt.* Quanta benignitas misericordissimi Saluatoris erga suos Electos, quorum illi nota fragilitas, tam facile & expeditum ijs remedium peccata expiandi prouidentis? quanta liberalitas erga suos in terris vicarios, tam amplam ijs absque vlla restrictione concedentis potestatem dimittendi omnibus, omnis generis peccata, quantumuis enormia, quantumuis multa, & penè innumera, vsque ad consummationem sæculi; constituendo eos quasi proteges suos, qui faciant id, quod ipse facturus esset in terra, si in ea perpetuò maneret, qui peccatores Deo reconcilient, in sanctitate perficiant, in cœli reges inuigant? Gratitude, feruor cooperandi gratiæ Apostolicæ vocationis in conuersione peccatorum.

(:)

De

De apparitione facta die octauo præ-
sente Thomâ. Ioan. 20.

III.

I. **C**UM Thomas protestatus fuisset: *Nisi videro in manus eius fixuram clauorum, non credam,* post dies octo rursus discipulis congregatis cū Thomâ, *Veni Iesus ianuis clausis, & stetit in medio. & dixit: Pax vobis*

Quanta fragilitas hominis destituti gratia? quanta peccatoris non statim resipiscentis cōtumacia? En Thomas, qui segregarat se à cætu discipulorum, ideoq; non meruerat primum cum ijs videre Dominum rediitum, non solum apparitionem Angelorum & visionem mulierum, velut deliramentum deridere pergit; sed insuper contestantibus omnibus, se vidisse eundem, & palpasse, pertinaciter credere renuit: modū extraordinarium, quo vellet ad fidem perducī, præsumptuosè Deo præscribere nō erubescit: cum summa omnium tristitia in hac pertinacia & præsumptione occiduo perseverans, nullis se rationibus convinci, nullius, ne quidem ipsius Petri & *Matris Dei* obtestationibus flecti sinerit. Quàm verè inde apparet, quod fides & conuersio peccatoris sit gratuitum

X

tum

Ioan. 14.

tum donum Dei? Et quàm verè dixerit ipsa Veritas: *Nemo venit ad me, nisi Pater meus traxerit illum?*

Quò Thomas incredulus, quò quis peccator tandem deueniret, nisi illum diuina misericordia benignè respiceret? At quantò maior benignitas Saluatoris non solum ad hanc vnicam ouiculam errabundam reducendam iterum apparere dignantis, sed etiam ex hac tanta pertinacia eius tantum bonum elicentis, feruentem scilicet eius conuersionem, & nostrum omnium in fide resurrectionis eius confirmationem? Agnitio humanæ fragilitatis, comparsio, spes misericordiæ, gratitudo, zelus animas errantes reducendas.

II. Deinde dicit Thomæ: *Infer digi-
tum tuum huc, & vide manus meas, &
affer manū tuam, & mitte in laeuis meum,
& noli esse incredulus, sed fidelis.* Quàm
inestimabilis dignatio Domini vni-
uersorum, qui non dedignatur seruu-
lum incredulum eo ipso modo extra-
ordinario, quo ipse presumptuosè vo-
luerat, ad credendum inducere, cic-
trices vulnerum suorum palpandas il-
li offerendo, manum que eius, quam-
uis repuentis, vt credibile est, appre-
hen-

Act. 9.

hendendo, ijsque applicando! Quam incomprehensibilis eiusdem providentia erga quemvis electum, ut propter illum, si opus esset, rursus de cælo descenderet; vti propter Paulum fecit; & potius totum vniuersum inverteret, quam vnicum electum perire sine-
ret? Amor, gratitudo, fiducia.

III. Thomas, visis tactisque cicatricibus gloriosi corporis Domini, mox diuina lucē collustratus, agnoscens eius Diuinitatem exclamauit: *Domine meus, & Deus meus!* Quam miris senserit repētē cor suum flammis cor-ripi, quam primū manum misit in illam ardentem fornacem amoris? Quanto lacrymarum profluuio inundatus, cum verbis non posset, singul-tibus veniam errati supplex petierit? Quam eximios tunc coram Christo prostratus fidei, fiduciæ, humilitatis, gratitudinis, amoris, & zeli glorię eius elicuerit affectus? quam ardentē, non absque profusione lacrymarum, eosdem iterarit, quoties & suæ obstinationis, & tantæ Domini dignationis meminit? Non meruit tamen ob hanc confessionem à Christo beatus prædicari, vti S. Petrus, quod illam inspectio extorsisset, sed potius ad

expiandam suam incredulitatem arguit: *Quia vidisti me, Thoma, credidisti: Beati, qui non viderunt & crediderunt.*

Quantum est veræ fidei meritum, quod non requirit à sensibus testimonium, nec ab humana ratione experimentum! Feruor conuersionis, & zelus proficiendi in prædictis virtutibus.

IV.

De apparitione factâ septem discipulis piscantibus. Ioan. 21.

I. **C**um septem illi discipuli tum inopix suæ subleuandæ, tum otij vitandi causa tota nocte piscati nihil cepissent, miseratus eos Iesus in litore stans pulmentarium petijt, & cum se habere negarent, ad dexteram nauigij iaci rete iussit: parent illi, & iam non valent trahere illud præ multitudine piscium. Ea quàm vanus & insanus labor est sudare in studio propriæ, alienæque salutis ac perfectionis promouendæ, in nocte peccati absque verâ pœnitentia; in nocte sinistrae intentionis absque puro diuini honoris & amoris intuitu; in nocte confidentiæ in propria industria, nõ in speciali Dei gratia; in nocte voluntatis propriæ absque directione sanctæ obedientiæ? Quantum porro breui tempore proficitur,

citur, si conatum illum puritas cordis, sinceritas intentionis, fiducia in Deū, obedientiæ meritum comitetur?

Quam meritò ergo nobis ad spiritua-
 tualem hanc piscationem vocatis sus-
 spirandum ad Christum, qui ait: *Sine* *Ioan. 15.*
me nihil potistis facere! Quod absq; du-
 bio sapius illa nocte fecerunt discipu-
 limemores Magistri, cuius opem in
 simili piscatione initio conuersionis
 senserant. Quanta cura adhibenda in
 acquirenda puritate mentis, in mun- *Luc. 8.*
 dando oculo intentionis, in cauendo
 vitio præsumptionis, in abnegatione
 propriæ voluntatis? Zelus sincerus
 prædicto modo propriæ alienæq; per-
 fectionis promouendæ acuendus?

II. Ioannes ob virginalem integra-
 tem & ingenuum mentis candorem
 typus perfectorum in vita contempla-
 tiua prior Christum agnoscit, alijque
 indicat: Petrus typus feruentium in
 vita actiua prior ad eundem properat,
 & quidem mittendo se in mare, seu
 generose se obijciendo fluctibus labo-
 rum, periculorum, persecutionum, a-
 more Christi, sicque enatando ad por-
 tum æternæ quietis; non expectando
 tardiorum nauis motum more aliorū
 è procelloso sæculi mari enauigantium

ad eundem portum beatæ æternitatis. Interim Christus Angelorum ministerio ijs prandium parat.

Rom. 8.

Quàm grati sunt Christo labores suorum famulorum, quos in exercitijs vitæ contemplatiuæ simul & actiuæ subeunt; cum eos & in hac vita tanta diuinorum solationum affluentia non raro condiat, & in altera ineffabilium deliciarum fruitione compenset? Quàm meritò ergò & dicendum & sentiendum cum Apostolo. *Non sunt condignæ passiones huius temporis, multò minus labores & difficultates exhauriendæ in studio perfectionis, ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis!* Feruor proficiendi in exercitijs vitæ actiuæ, & contemplatiuæ, seu in praxi mortificationis & deuotionis.

III. Ut descenderunt in terram, viderunt prunas positas, & piscem suppositum & panem; iubentur à Christo afferre de piscibus, quos prendiderat, & quidem magnos 153. non scisso reti; inuitantur ad prandium, reficiuntur pane & pisce asso, cum incredibili cordis gaudio. Vti duplici, laboriosa simul & copiosa piscatione Petri & sociorum, præfiguratur duplex vocatio hominum per ipsos & successores con-

vertendorum, quarum altera est proborum & reproborum ad Ecclesiam, significata per capturam piscium omnis generis factam ante eorum conversionem, in qua ruptum est rete: altera solorum electorum ad gloriam, præsignata per hanc capturam piscium magnorum 153. facta post Domini resurrectionem: sic gaudium, quod ceperunt ex illa captura piscium, & prandium ijs à Christo paratum, præfiguratur ineffabile gaudium quod habebunt in cælo ob multitudinem electorum opera sua saluatorum, & inestimabile conuiuium liquidissimarum deliciarum, quibus æternum perfruentur.

Quàm immensa Christi liberalitas erga seruos suos in animarum salute procuranda strenuè desudantes, quos, si subiade tantis in valle lacrymarum diuinæ dulcedinis suæ stillicidijs inebriat, ecquos torrentes voluptatum, quibus æternum potentur, in paradiso cœlesti ijs reservabit? Amor, gratitudo, zelus animarum.

(.)

X 4

De

V. De Petro à Christo Vicario constituto. ibidem.

I. **C**UM prandissent, dicit Simoni Petro Iesus: *Simon Ioannis diligis me plus hu?* priusquam Petrum sibi Vicarium substituatur, ter eum interrogat: *Amas me?* idque 1. Ut trino illo actu humilitatis & charitatis humiliter & cautè respondendo: *Domine tu scis, quia amo te*, expiaret maculam ternæ præsumptuosæ negationis. 2. Ut ostenderet eum, cui aliorum salus procuranda committitur, debere excellere charitate erga Deum, proximum, & seipsum; & benè fundatum esse in mentis puritate, virtutum soliditate, & voluntatis propriæ cum diuina conformitate. 3. Ut continuum proficiendi in hac triplici charitate ac perfectione studium eidem, omnibusque in proximorum salutem incumbentibus inculcasset.

Deinde illi vniuersalem curam Ecclesiæ suæ mandat dicens: *Pasce agnos meos, pasce agnos meos*, communes nimirum fideles; *pasce oues meas*, ipsos etiam reliquos pastores tanquam matres agnorum seu fidelium subiectorum. Ter porrò illi ait: *Pasce*. quia vult eos pasci oratione, doctrina, exemplo:

plo: seu iuuari pia Sacramentorū administratione, beneficiorum tum spiritualium tum corporalium collatione, & paterna cōtumacium correptione: seu dirigi, excitari, propelli in viā triplici perfectionis decurrenda.

Quanto ergo seruore & constantia in assiduum propriæ alienæque perfectionis studium meritō esset incumbendum illi, quem Christus tam speciali gratia Apostolicę vocationis sublimare, atque in cooperatorem suum in lucrandis animabus, tanto pretio à se redemptis, assumere dignatur, præsertim cum id vnice in compensationē tantæ suæ liberalitatis exoptet, copiosamque gratiam offerat? Amor, gratitudo, zelus propriæ, alienæque perfectionis promouendæ.

II. Posthæc, Petro martyrium Crucis prædicit, tanquam certum signum amoris, quem professus fuerat. *Bonus est pastor animam suam dat pro ouibus suis. Amen, amen dico tibi, cum esses iunior, cingebas te, & ambulabas, ubi volebas: cum autem senueris, extends manus tuas, & alius cinget te; & ducet, quò tu non vis* ubi insinuat duplex mortificatio zelatori propriæ, alienæque perfectionis per necessaria, quarum altera

spontè assumpta constanter vrgenda est, maximè incipientibus, nempe tam exterior carnis & sensuum, quam interior mentis, prauorum habituum, & passionum refrenatio: altera aliunde illata alacriter & gaudenter acceptanda est, maximè à perfectioribus, vndeunque proueniat.

Quàm pretiosa vtraque hæc mortificatio pura cum intentione, magno cum feruore, inuictaq; constantia frequentata! quam efficax medium ad excelsum sanctitatis, gratiæ, gloriæq; gradum, nonnunquam etiam martyrij brauium promerendum! Amor crucis, & mortificationis.

III. *Et cum hoc dixisset, dicit Petro: Sequere me* hoc dicto videtur Christus progredi cœpisse, sicque actu ipso exprimere voluisse hanc peculiarem Petri sequelam non solum in officio Pastoris, sed etiam in simili morte Crucis. Sequentem Petrum cœpit sequi Ioannes a Christo separari nolens, quæ conuersus Petrus, vt sequentem vidit, sollicitus pro Ioanne ex zelo amicitie dicit Iesu: *Domine, hic autem quid? cupiens scire, an simili mortis genere esset clarificaturus Deum.* At redarguit Christus eius curiosum desiderium: Si

Si eum volo manere, donec veniam, quid ad te? tu me sequere. Ut illum, nosque omnes in ipso instruat, 1. Cauendum esse ne curiosè temereque ijs rebus, quæ ad nos non spectant, nos immisceamus intuitu humanæ familiaritatis, cum iactura spiritus & temporis. 2. In similibus casibus diuinæ prouidentia, cui est cura de omnibus, esse committendum, quicquid illi circa nos aliosque nobis, quouis modo, coniunctos, ordinariè placuerit. 3. Reiectis curis ab instituto nostro alienis, ijs, quæ nos concernunt; esse seriò intendendum, vnicèque id curandum, vt Christum sequamur, eiusque gratia cooperemur in eo vitæ & officij genere, ad quod nos elegit & vocauit. Amor Crucis, fuga curiositatis, resignatio, zelus perfectè agendi, quod agis.

De apparitione facta in monte Galilea. Matth. 8.

VI

I. **A**postoli iussu Domini migrantes in Galileam, renunciant alijs discipulis istis dispersis gloriosam eius anastasin, & futuram apparitionem, atque ita congregati plusquam quingenti

X 6

genti

genti fratres læti conscendunt montē Thabor, vt verisimile est, sibi designatum. Quanto gaudio & desiderio fruendi suauissimo aspectu, & alloquio Magistri sui rediuiui, quem mortuum planxerant ! quibus pius Dominus, prout promiserat, gloriosū se spectandum exhibuit, nec solum eorum oculos gratiose suo vultu, in quem desiderant Angeli prospicere, mirificè recreauit, sed multò etiam magis oculos mentis, mira interni luminis claritate collostrauit, vt nonnulli, qui primum paululum vacillārant, in fide repente confirmati, cum reliquis illum ceu verum Saluatorem mundi & Filium Dei adorarent.

Quàm ineffabili porro consolatione perfusi fuerint, cum eum propius accedentem, cuius verba dulciora super mel & fauam, audirent dicentem: *Data est mihi omnis potestas in cælo & in terra;* simulque diuinæ lucis radio illustrati clarè agnoscerent illum, velut caput hominum & Angelorum, & verū Dei Filium, nunc insuper iure suorum infinitorum meritorum habere potestatem faciendi, quicquid veller circa omnes & singulos in cælo & in terra: in cælo quidem quoad meritorum

1. Cor. 15.

torum remunerationē, donorum gloria distributionem, Ecclesie triumphantis gubernationem, reproborum punitionem: in terra verò, quoad peccatorum remissionem, donorum gratia distributionem, Ecclesie militantis administrationem, impiorum coercionem. O quàm beati eorum oculi fuerunt, quàm beatæ aures! si tres discipuli cum in eodem monte illum transfiguratum viderent, simulque au- *Matt. 17.*
 dirent Moysen & Eliam loquentes de excessu, quem completurus erat in Ierusalem, præ gaudio quasi rapti, omnium obliti, se beatos iudicarent, quod inuuit Petrus: *Domine, bonum est nos hic esse: faciamus hic tria tabernacula:* quanto diuinæ dulcedinis torrente horum corda inundarint, cum eundem iam gloriosum, & non iam in terrestri Ierusalem tam dira & indigna passurum, sed in cœlesti Ierusalem æternum regnaturum conspicerent? At quanto largius, eminentius, beatius perenni inexhaustoque torrente ineffabilium deliciarum potabuntur & inebriabuntur, qui videre merebuntur eundem, sicuti est in monte sancto eius, quando *in lumine eius videbimus lumen: & sat-* *Psal. 35.*
tiabimur cum apparuerit gloria eius. Gau. *16.*
 X 7 diurna

dium de gloria Christi; gratitudo, amor, spes ac desiderium cœlestis patriæ. II. Sic confirmatos & exhilaratos Apostolos mittit Christus in mundum uniuersum, secundum potestatem sibi datam, ad prædicandum Euangelium, non solum Iudæis, sed omnibus etiam gentibus; commendans ijs, ut doceant omnes ea, quæ ad fidem pertinent, ut baptizent sic in fide instructos; ut baptizatos informet, excitentque ad obseruationem omnium præceptorum. Quanto Christus flagrat desiderio omnibus, quantum in se est, pretium redemptionis suæ applicandi per sinceram ad fidem conuersionem; per gratiæ iustificantis infusionem; per acceptæ gratiæ augmentum & conseruationem! Ideo enim prædicatores mittit, per quos omnes è densis infidelitatis tenebris eruantur, atque admirabili lumine fidei colustrentur; Ideò baptismum instituit per quem iustificentur, & in filios Dei, in cohæredes regni, in sponfas Spiritus sancti ascribantur; Ideò in euangelio omnibus præcipit sedulam omnium ad Christianam perfectionem spectantium obseruationem, per quam indices maius sanctitatis & gratiæ incrementum

tum acquirant, & donum perseverantiae, brauiumque gloriae impetrent.

Quanta ergo alacritate ardentissimo Christi zelo merito esset coope-
randum, impensè in salutem & perfe-
ctionem proximorum pro mensura
gratiae incumbendo! Amor, zelus a-
nimarum.

III. Et ne Apostoli, eorum successo-
rum, omnesq; ad statum Apostolicum
vocati, huius tam arduae missionis dif-
ficultate deterreantur, benignè ijs sin-
gularem assistentiam promittit: *Ecce*
ego vobiscum sum omnibus diebus vsq; ad
consummationem saeculi: quasi diceret:
Nolite terreri, nec occurrentibus in
hac tam gloriosa expeditione difficul-
tatibus, nec ingruentibus persecutio-
num procellis, nec impendentibus pe-
riculorum fluctibus: ego Deus ve-
ster, Salvator, protector, adiutor, in-
ferni debellator, peccati & mortis tri-
umphator, ego ipse, qui possum, scio,
& volo vos iuuare, protegere & con-
seruare, vobiscum & cum omnibus,
qui vos sequentur sum, eroq; semper,
1. Per gratiam sanctificantem, vitam
vobis supernaturalem conferendo &
conseruando. 2. Per specialem pro-
uidentiam vos in omnibus dirigendo,
ccaa

couatus vestros promouendo, Ecclesiamque vniuersam, vt nunquam deficiat, gubernando & cōseruando. 3. Per realem præsentiā in Eucharistiæ Sacramento vobis me in edulium & sacrificium offerendo.

O quā paterna Domini Saluatoris nostri erga electos suos prouidentia, nec solū erga vniuersos, sed etiā erga singulos! sic enim iuxta D. Augustinum, *Vnumquemque eorum curat, tanquam solum curet, & sic omnes, tanquam singulos.* Fiducia, Gratitude, Amor.

l. Conf. 11.

VII De triplici gaudio B. V. quod habuit de Filij gloria, de feruore discipulorum, de spe similis gloria.

I. **E**Xpende, quantum fuerit gaudium, quod B. Mater hausit ex intuitu & consideratione inestimabilis gloriæ Filij, sæpius illi cum ineffabili diuinæ claritatis fulgore apparentis, quod eò fuit maius, 1. Quod clarius cognoscebat, & viuacius apprehendebat atrocitatem dolorum, tormentorum, opprobriorum, de quibus enim, vti & de morte, peccato, inferno tam gloriose triumphantem cernebat: & sublimitatem prærogatiuarum superemi-

eminentis gloriæ, non solum animæ, sed etiam corporis, summæque in omnes creaturas potestatis, quibus illum ornatum breui ad dexteram Patris consensurum sciebat. 2. Quò intensiores dolores in passione eius senserat, vberioresque intimæ compassionis lacrymas profuderat. 3. Quò tenerius eum veluti gratiosissimū Filium, summum benefactorem suum, simulque Deum infinite amabilem diligebat, vicissimque se ab eo redamari sentiebat.

Quàm eximios congratulationis affectus de tanta eius exultatione frequentarit, quàm purè, intensè, constanter, insatiabiliter. Similes & tu exerce.

II. Quantum perceperit gaudium eadem B Mater ex feruore discipulorū, quos mirifice in fide confirmari, zeloque gloriæ Filij propagandæ inflammari aduertebat? quod tantò fuit maius, 1. Quò maior fuerat eiusdem dolor de eorundem in fide vacillatione, pusillanimitate, & trepidatione. 2. Quò ardentior in ea feruebat zelus animarum, quas per eos conuertendas sperabat. 3. Quò insatiabiliore æstuebat siti maioris gloriæ Filij & Dei sui,

quam

quam eorum opera per totum mundum propagatum iri praeuidebat Gaudium de conuersione & profectu aliorum, zelus gloriae Dei & animarum.

III. Quantum denique eadem B. V. & mater persenserit gaudium ex certa spe similis cum Filio glorificationis non solum animae, sed etiam corporis olim participandae; quod eò fuit solidius, 1. Quò firmitus diuinæ liberalitatis incomprehensibilitatem, meritòrum Filij infinitatem, diuinarum promissionum infallibilitatē viua fide apprehendebat. 2. Quò se vehementius à filio diligi, & vberioribus caelestium charismatum prerogatiuis ornari humili grataque mente agnoscebat. Quò liquidius luculentiusque testimonium incontaminatissimae conscientiae semper circumferebat.

O quanta fiducia, quanta mentis læticia saepe suspirarit ad dilectum suum clarè videndum & quoties cupierit dissolui, & esse cum Christo? quoties exaltrabunda exclamarit. *Quando veniam & apparebo ante faciem Domini? Et: Quando in carne mea videbo Saluatorem meum?* Quoties se spe illa excitarit ad continuum in omni-sanctitate progressum, ad heroica longè supra
vires

*Psal. 41.
Iob. 19.*

vires diuinæ maiestati gratificandi desideria? Spes & desiderium cœlestis gloriæ, zelus eximiæ perfectionis sectandæ.

Dominica II. post Pascha.

2. Hebdom.
post
Pascha.

De bono Pastore. Ioan. 10.

I. **E**Xpende, quàm perfectè Christus omnes partes boni pastoris non solum verbo docuerit, sed opere ipso expleuerit, quæ in his tribus consistunt 1. Ut multos labores & ærumnas propter gregem patienter subeat. 2. Ut fortiter cum periculo vitæ eum contra incursum luporum ac ferarum defendat. 3. Ut pascat verbo, exemplo, conuenienti alimento. Has partes exemplo Christi explere satagat, qui quis aliorum curam suscipere non recusat.

I. Quantos labores vtrò in se suscipit bonus pastor, quærens à primo ingressu in mundum ouiculam perditam, id est, genus humanum, donec in Caluarix monte reperiret! quanto maiores quàm Iacob, qui de se ait: *dis nocturne astu urgebar & gelu, fugiebatq;* Gen. 32.

batq;